

1585 $\frac{3}{4}$ 28: 1. Beh. af F. t. L. om Tilskud og Laan af Arbejdsløshedsf. til Kommuner m. v. 1586

[Indenrigsministeren.]

ordentlig haardt, saa haardt, at man i Virkeligheden maa beundre Arbejderne, som med Taalmod bliver ved at bære Byrderne. Men det nytter jo ikke, vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne, og vil man Støtte paa Forsikringsgrundlag udover den, der ydes gennem Arbejdsløshedskasserne, ser jeg ikke, der er nogen anden Vej, og jeg haaber ogsaa, det med god Villie fra alle Sider skal lykkes at betræde den, og at det ad den Vej skal lykkes at naa Maalet, som er i kommende Vintre, hvis Arbejdsløshed i udstrakt Grad stadig hjemsøger os, at have et kraftigere Værn overfor Virkningerne, end vi har besiddet sidste Vinter. Kunde vi saa ikke blive fri for fortsat Fremsettelse af disse Paastande, som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds nu igen gjorde til sine, nemlig Paastandene om, at der fra Regeringens og selvfølgelig ogsaa fra min Side altid tales om, at det er Arbejderne, som er Skyld i alt det onde, vi maa gennemleve, at Regeringen gaar i Spidsen for at udsaa Had til Arbejderstanden, at man har Lyst til at kaste sig over den og trampe den ned? (*H. P. Jensen*: Ja). Ja, siger det ærede 11te Medlem for 2den Kreds. Jeg tror godt, at det ærede Medlem har den Forestilling, at dette sker, og det ærede Medlem er vist i god Tro; men jeg tvivler ikke om, at mange, der udtaler sig saaledes, ikke kan være i god Tro, deriblandt det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds, thi senest da jeg forrige Gang havde Ordet, gjorde jeg udtrykkelig opmærksom paa, at Vejen ud af Vanskelighederne er, saaledes som jeg har sagt det utallige Gange, udtrykt det baade i Skrift og i Tale, den, at vi faar Produktionen i Gang, at dette kun kan ske derved, at vi genskaber vor Konkurrenceevne og bringer Produktionspriserne i Niveau med Købeevnen, og at dertil maa alle Produktionsfaktorer være rede til at bringe deres Offer, alle Produktionsfaktorer maa nedstemme deres Krav. Dette er ikke en ensidig Venden sig mod Arbejderne, end-sige at det skulde have noget som helst at gøre med Arbejderhad eller med Arbejderforfølgelse. Tror det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds ikke, at det er Udtryk for et Venskab, for en Forstaaelse overfor Arbejderbefolkningen, der godt kan

staa Maal med den, der fylder det ærede Medlem, naar man siger: Tag Vilkaarene, kom i Gang, saa er der Mulighed for, at vi igen kan arbejde os fremad, paa ny kan erobre Markeder, som vi har tabt, kan tilvejebringe øget Beskæftigelse og atter arbejde os op? Det er ikke en Henvendelse til Arbejderbefolkningen alene, det er ikke en ensidig Lønbetragtning. Jeg har Gang paa Gang sagt i dette høje Ting, og jeg har sagt det mange Steder: hvis det er Fordelingsordningen, der er urigtig, hvis der er Produktionsfaktorer, som tilvender sig uforholdsmæssigt, urimeligt af det samlede Produktionsresultat, hvilket da maa gaa ud over andre Produktionsfaktorer, som ikke faar det, de har Krav paa, maa Rettelsen selvfølgelig gaa ud paa at tage fra dem, der tilraner sig for meget, og maaske endogsaa give til dem, der faar for lidt. Men, tilføjer jeg, man maa være rede til at tage Problemet op, til at se alle dets Sider og bøje sig ind under Vilkaarene paa alle de Omraader, som produktionsmæssigt og prismæssigt kommer i Betragtning.

Men naar jeg nu har sagt dette, vil det jo ikke forhindre, at de Herrer, i hvis Kram det passer, ved første givne Lejlighed staar op og frejdigt paastaar, at det kun er Arbejderne, man vender sig imod, at det er Had til dem, man vil udsaa, at det er Arbejderlønningerne og dem alene, man tillægger Skylden for de Vanskeligheder, vi staar i. Jeg ved, at dette vil man gøre. Jeg har mangfoldige Gange sagt, hvad der er min Opfattelse, men det nytter intet, og jeg tør da heller ikke forvente, at det nytter noget denne Gang. Alligevel har jeg ikke villet undlade det for at stille de Herrers Paastande i den rette Belysning. Jeg har mangfoldige Steder, ogsaa i denne Sal, sagt, at jeg anser et Samfund, hvor Arbejderne lønnes slet, og hvor som Følge deraf de sociale og de kulturelle Tilstande er lave, for at være et ulykkeligt Samfund, et Samfund, der har tilsidesat en stor og væsentlig Op-gave, som det er Samfundets Pligt at løse. Jeg har sagt overalt, hvor jeg har haft Lejlighed dertil, at den højest mulige Løn, som kan ydes Arbejderne, bør udbetales dem. Men ved den højest mulige Løn forstaaes den, som ikke bringer Arbejdet